

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 lutego 2016 r.

Pozycja 113

POSTANOWIENIE z dnia 1 października 2015 r. Sygn. akt Ts 245/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Wróbel,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.M.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 6 czerwca 2015 r. D.M. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność postanowienia Sądu Okręgowego w K. z kwietnia 2014 r. z art. 45 Konstytucji. W skardze przedstawiony został przebieg postępowania sądowego w sprawie skarżącego wraz z krytyczną oceną tegoż postępowania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Skarga konstytucyjna jest kwalifikowanym środkiem ochrony wolności lub praw, który musi spełniać szereg przesłanek warunkujących jego dopuszczalność. Zasadniczo zostały one uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz uszczegółowione w art. 46 i art. 47 ustawy o TK. Zgodnie z przywołanymi regulacjami skarga poza spełnieniem wymagań dotyczących pisma procesowego powinna zawierać: dokładne określenie ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji i w stosunku do których skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją; wskazanie, jakie konstytucyjne wolności lub prawa i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone; uzasadnienie skargi, z podaniem dokładnego opisu stanu faktycznego. Z przytoczonej powy-

żej regulacji wynika, że przedmiotem skargi może stać się wyłącznie przepis stanowiący podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego w sprawie skarżącego, zarzuty skargi muszą zaś prowadzić do uprawdopodobnienia jego niekonstytucyjności, co oznacza konieczność wywiedzenia z zaskarżonych przepisów określonej normy, powołania właściwych wzorców konstytucyjnych statuujących prawa podmiotowe i uprawdopodobnienie niezgodności między normą a wzorcem kontroli. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego rozpatrywana skarga konstytucyjna wymagań tych nie spełnia.

Skarżący skierował zarzuty przeciwko orzeczeniu sądowemu i przedstawił argumenty mające wykazać nieprawidłowości w postępowaniu sądowym. Skarga – wbrew wymogom wynikającym z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o TK – dotyczy więc pozostającej poza kognicją Trybunału Konstytucyjnego sfery stosowania prawa. Trybunał Konstytucyjny nie dokonuje jednak weryfikacji rozstrzygnięć sądowych. Do kompetencji Trybunału nie należy też rozpatrywanie zarzutów niekonstytucyjności wykładni dokonanej przez sąd ani zarzutów błędnej subsumpcji stanu faktycznego dokonanej w wyroku, ani wadliwości kierunku argumentacji wykorzystanej w ostatecznym orzeczeniu, gdyż Trybunał nie jest kolejną instancją sądową (zob. postanowienia TK z: 28 lutego 2012 r., SK 27/09, OTK ZU nr 2/A/2012, poz. 20 i 13 października 2008 r., SK 20/08, OTK ZU nr 8/A/2008, poz. 146; a także wyrok TK z 1 lipca 2008 r., SK 40/07, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 101).

Trybunał podkreśla także, że w skardze konstytucyjnej nie przedstawiono wniosku o kontrolę konstytucyjności aktu normatywnego ani argumentów uzasadniających podjęcie kontroli, nie określono również sposobu naruszenia konstytucyjnych praw podmiotowych ani nie dołączono rozstrzygnięć organów władzy publicznej, w związku z wydaniem których wniesiono skargę konstytucyjną.

Z powyższych względów Trybunał uznał, że rozpatrywana skarga nie może zostać merytorycznie rozpoznana, i na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 46 i art. 47 ustawy o TK odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.